

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: V.T.D. , narozený dne ... , IČ ...
sídlem ...
zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 13, 301 00 Plzeň

proti
žalované: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2018, č. j. ČOI 58826/18/0100,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2018, č. j. ČOI 58826/18/0100 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c)

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 5. 3. 2018, č. j. ČOI 31795/18/2200, tak, že ve výroku II. a III. byl vypuštěn odkaz na ustanovení § 90 odst. 1 zákona o přestupcích, a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení právních povinností, kterého se dopustil tím, že (1) dne 15. 4. 2017 v provozovně x, kde podniká, porušil ust. § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele* či *ZOS*“), když nabízel k prodeji výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky textilních a průmyslových výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bodu 1. zákona o ochraně spotřebitele v počtu 458 kusů, (2) dne 15. 4. 2017 v provozovně x, kde podniká, porušil ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele, když neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o prodejní ceně veškerých v provozovně nabízených výrobků, když tyto neoznačil informací o ceně, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. k) téhož zákona, (3) dne 15. 8. 2017 v provozovně x, kde podniká, porušil ust. § 8 zákona o ochraně spotřebitele, když nabízel k prodeji a skladoval výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky textilních a průmyslových výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bodu 1. zákona o ochraně spotřebitele v počtu 782 kusů, (4) dne 15. 8. 2017 v provozovně x, kde podniká, porušil ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele, když neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o prodejní ceně veškerých v provozovně nabízených výrobků, když tyto neoznačil informací o ceně, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. k) téhož zákona. Za spáchání výše uvedených přestupků byla žalobci podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s ustanoveními § 90 odst. 1, § 46 odst. 1 a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“) uložena úhrnná pokuta ve výši 250 000 Kč, dále mu bylo uloženo propadnutí 1 240 kusů shora uvedených textilních a průmyslových výrobků (padělků) podle ust. § 7b odst. 5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanoveními § 90 odst. 1 a § 48 odst. 1 zákona o přestupcích, a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce napadeným rozhodnutím nesouhlasil a byl přesvědčen, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí překročila meze správního uvážení i ustanovení zákona. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované, že bylo bezpečně prokázáno, že se žalobce dopustil vytýkaných přestupků tím, že nabízel k prodeji a skladoval padělky a neinformoval spotřebitele o ceně nabízených výrobků. Uvedený závěr je v rozporu se zákonem i ustálenou judikaturou.
3. Odpovědnost žalobce za protiprávní jednání, které mělo být zjištěno při kontrole dne 15. 4. 2017, totiž nebyla žádným jednoznačným způsobem prokázána a tato je spíše domněnkou správního orgánu. Závěry správních orgánů obou stupňů o prokázané odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání pak jsou v rozporu i s citovanými judikáty v předmětných rozhodnutích a zejména pak s ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalobce od počátku, kdy mu byl doručen protokol o kontrole ze dne 15. 4. 2017, namítal, že není osobou odpovědnou za protiprávní jednání, zjištěné při předmětné kontrole. Žalobce

především poukazoval na to, že dne 15. 4. 2017 provozovnu, která byla podrobena kontrole, neprovozoval, přičemž tuto provozovala zcela jiná osoba než žalobce. Žalobce tuto osobu řádně označil (paní N.T.D.) a předložil správnímu orgánu smlouvu s touto uvedenou osobou. Správní orgán však ve vztahu k uvedené osobě a jejímu provozování kontrolovaného prodejního místa dne 15. 4. 2017 naprosto žádné šetření ani dokazování (např. výsledkem této osoby) neprovedl, což odůvodnil tím, že jmenovaná osoba stejně neměla kontrolovanou provozovnu nahlášenu jako místo svého podnikání, přičemž jedinou osobou s hlášeným místem podnikání v celé nemovitosti v obci x byl žalobce, a ten je tak dle názoru správního orgánu odpovědný za zjištěné protiprávní jednání. Takový závěr správního orgánu je zjevně v rozporu i s judikátem Nejvyššího správního soudu, citovaným správním orgánem, č. j. 1 As 39/2005-66, který jasně hovoří o tom, že osoba, která je podnikatelem (což paní N.T.D. dle zjištění správního orgánu ke dni 15. 4. 2017 byla) a která má provozovnu pronajatu k podnikatelským účelům (což bylo doloženo uzavřenou nájemní smlouvou), je povinna zajistit, aby prodej zboží v této provozovně probíhal v souladu s právními předpisy (bez ohledu na to, kdo fakticky v provozovně prodává), tedy taková osoba je dle závěrů citovaného judikátu odpovědná za porušení právních předpisů. Je tedy zcela právně irrelevantní, zda si taková osoba fakticky provozovanou provozovnu nahlásila u příslušného živnostenského úřadu jako jednu ze svých provozoven či nikoliv. Rozhodně tak nelze přijmout konstrukci správního orgánu v tom smyslu, že by se osoba, která fakticky provozuje provozovnu, zbavila svojí právní odpovědnosti a tato odpovědnost by automaticky přecházela na vlastníka nemovitosti nebo na jiné osoby, které v nemovitosti (která má navíc více jednotek) mají hlášenu svojí provozovnu, v případě, že osoba, která provozovnu fakticky provozuje, si tuto nenahlásí u živnostenského úřadu. Taková naznačovaná konstrukce je zcela nesmyslná a zjevně protizákonná i protiústavní. Skutečnost, že paní N.T.D. (pravděpodobně prostřednictvím nějakého věkově staršího muže – jak uváděno v protokolu) provozovnu provozovala (a nepochybně si byla vědoma porušování právních předpisů při provozování této provozovny), právě podtrhuje to, že v okamžiku kontroly zaměstnanec paní N.T.D. z místa utekl a paní N.T.D. si téhož dne zrušila svoje oprávnění k živnostenskému podnikání. Žalobci na rozdíl od žalované neprijde „stěží představitelné“, nýbrž naopak velmi pravděpodobné, že zaměstnanec paní N.T.D. bezpochyby o vstupu kontrolorů do provozovny po svém útěku informoval paní N.T.D. a tato na tuto informaci obratem reagovala ve snaze vyvinut se popsáním způsobem (tedy ukončením podnikání), což zjevně byla vhodná taktika, neboť na ní správní orgán i žalovaná reagovaly vyvozením odpovědnosti žalobce.

4. Ze shora uvedeného je tak zřejmé, že o odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání zjištěné při kontrole dne 15. 4. 2017 existují relevantní a velmi důvodné pochybnosti, které se však správní orgán ani žalovaná nepokusily právně relevantně odstranit (např. alespoň výsledkem paní N.T.D. nebo výsledkem žalobce) a rovnou učinily žalobcem napadané závěry o automatické odpovědnosti žalobce. Takový postup rozhodně překračuje přípustné meze správního uvážení a spíše jej lze označit jako svévoli správního orgánu při správním řízení (tedy žalobce se podobného protiprávní jednání dopustil v jiných případech, tak mu „přišijeme“ i protiprávní jednání ze dne 15. 4. 2017). Nesprávnost postupu správního orgánu prvního stupně i žalované je zřejmá např. také z rozsudku zdejšího soudu v jiné právní věci (vedené pod sp. zn. 57 A 46/2017), kde soud jasně uvedl, že tvrdí-li účastník správního řízení od počátku kontrolního řízení na svoji obranu jisté skutečnosti, má správní orgán povinnost o těchto skutečnostech vést důkazní řízení. Postup správního orgánu prvního stupně i žalované je tak zjevně protizákonný, napadené

rozhodnutí je nesprávné a je namístě jej zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu dokazování.

5. Co se týká zjištěného protiprávního jednání žalobce při kontrole dne 15. 8. 2017, proti tomuto žalobce při obdržení kontrolního protokolu a ani později ničeho nenamítal a popsaná kontrolní zjištění zřejmě nasvědčují odpovědnosti žalobce za popsané jednání. Nicméně byla-li za jednání zjištěné při kontrole dne 15. 4. 2017 i za jednání zjištěné při kontrole dne 15. 8. 2017 uložena jedním rozhodnutím pokuta v úhrnné výši, je nutné celé rozhodnutí zrušit a ve věci vést další dokazování (především ke zjištění odpovědné osoby za protiprávní jednání zjištěné při kontrole dne 15. 4. 2017).
6. Byť to dle názoru žalobce s ohledem na výše uvedené a očekávatelné zrušení napadeného rozhodnutí není příliš relevantní, žalobce byl přesvědčen, že také uložená sankce ve výši 250 000 Kč není adekvátní údajně zjištěnému protiprávnímu jednání a rozhodovací praxi správního orgánu (kdy tato je nepochybně soudu známa). Žalobce proto nesouhlasil s výší uložené sankce (neboť úvahy o ní budou nepochybně předmětem dalšího řízení o zjištěních z kontroly dne 15. 8. 2017) a měl za to, že taková výše uložené sankce je v rozporu s judikaturou, resp. požadavkem, aby ukládaná sankce neměla likvidační povahu. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná setrvala na argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. S námitkami, které žalobce uplatnil již v odvolacím řízení, se žalovaná vypořádala v napadeném rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že v průběhu řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí.
8. Žalovaná setrvala na názoru, že hypotéza žalobce ohledně kvapného ukončení provozování živnosti N.T.D., aniž by o tom informovala žalobce, je nepřesvědčivá. Závěry správního orgánu o vyvození odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání v kontrolované provozovně zjištěné dne 15. 4. 2017 se totiž neopírají o pouhé domněnky, ale zejména o shromážděné podklady založené ve správním spise, především o úřední záznam ze dne 15. 4. 2017, č. j. ČOI 55367/17/2200, protokol o kontrole ze dne 12. 6. 2017, č. j. ČOI 82242/17/2200, jeho dodatek ze dne 17. 8. 2017, č. j. ČOI 109813/17/2200, a sdělení živnostenského odboru Městského úřadu Klatovy ze dne 22. 9. 2017. Nebylo tedy pravdou, že správní orgán neměl pro svá skutková zjištění relevantní důkazy.
9. Správní řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Dle judikatury může správní orgán odmítnout provedení důkazů navržených účastníky řízení v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním, a bylo by tak již nadbytečné, či v případě, že navržené důkazy jsou zjevně irrelevantní ve vztahu k prokázané skutečnosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, sp. zn. 6 As 21/2009, nebo ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. 1 As 44/2009). Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč nepřistoupila k žalobcem navrhovanému provedení důkazu – výslechu paní N. T. D., a proto na tuto pasáž napadeného rozhodnutí odkázala.

10. Žalobce měl v době prováděných kontrol kontrolovanou provozovnu řádně nahlášenou a zapsanou k podnikatelským účelům v živnostenském rejstříku, disponoval živnostenským oprávněním s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, mj. obor činnosti velkoobchod a maloobchod, byl tedy podnikatelem ve smyslu § 420 a násl. občanského zákoníku, resp. prodávajícím ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, který byl oprávněn disponovat s předmětným prodejním místem, a tudíž odpovídal za to, že zboží v této provozovně bude skladováno a nabízeno k prodeji v souladu s příslušnými právními předpisy. Oporu pro tuto právní argumentaci lze rovněž nalézt v judikatuře, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005-66.
11. V této souvislosti žalovaná poukázala na objektivní odpovědnost podnikatelů. Zákon o ochraně spotřebitele vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim jako subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mj. také prostřednictvím objektivní odpovědnosti podnikatelů – prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, a může mu to být lhostejné. Má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny. Žalobce se tak své odpovědnosti za přestupky nemůže zprostit tvrzením, že dotčenou provozovnu na základě soukromoprávního ujednání přenechal do podnájmu třetí osobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005-66).
12. Dále žalovaná uvedla, že v napadeném i prvoinstančním rozhodnutí byla výše pokuty řádně a přezkoumatelně odůvodněna. Žalovaná se dostatečně vypořádala s námitkami žalobce. Byla přesvědčena, že správní orgán při ukládání pokuty postupoval v souladu se zásadou zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Každý případ je však posuzován individuálně s ohledem na jeho specifické okolnosti. Především na základě takového vyhodnocení je určována výše pokuty, která by se neměla výrazněji odchýlovat od pokut ukládaných v obdobných případech. Výše uložené pokuty je adekvátní, odpovídající individuálním okolnostem posuzovaného případu, kdy se na výši pokuty výrazně promítlo množství zjištěných padělků (1 240 ks) a množství nabízeného zboží bez označení prodejní cenou, kdy se jednalo o veškerý nabízený sortiment. Nelze opominout, že nedostatky byly zjištěny při dvou kontrolách a žalobce se totožného protiprávního jednání dopustil již v minulosti. Žalovaná odkázala na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Pokuta ani nevybočuje z pokut ukládaných v obdobných případech – žalovaná poukázala na pravomocné rozhodnutí ze dne 17. 5. 2018, č. j. ČOI 52179/18/O100/2200/18/Ad/Št, kterým byla uložena pokuta ve výši 175 000 Kč za porušení ust. § 8 zákona o ochraně spotřebitele, kdy se v celkovém součtu jednalo o 3 000 ks padělků a nedovolených napodobenin, na druhou stranu se však jednalo o první zjištěné porušení zákona o ochraně spotřebitele.

IV.

Replika

13. Nad rámec dosavadní argumentace žalobce v podané replice uvedl, že právě objektivní odpovědnost podnikatele, který má provozovnu pronajatu k podnikatelským účelům (jak uvedeno v judikátu sp. zn. 1 As 39/2005), měla vést k vyvození odpovědnosti paní N.T.D., kterou však správní orgán ani nevyslechl. Byla-li žalobcem od počátku správního řízení

jasně predestirána faktická skutková a právní situace – tedy nájem (nikoli podnájem) předmětných prostor za účelem podnikání paní N.T.D., měl správní orgán k těmto skutečnostem povinnost vést dokazování a potvrdit nebo vyvrátit tvrzené skutečnosti. Správní orgán však k tvrzeným skutečnostem nevedl žádné dokazování.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

16. Soud shledal žalobu nedůvodnou.
17. Žalobcovou žalobní námitkou bylo, že není možné vyvodit jeho odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se měl dle napadeného rozhodnutí dopustit proto, že provozovna, v níž byly při provedené kontrole nalezeny výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví ve smyslu § 8 ZOS a nabízené zboží nebylo ve smyslu § 12 ZOS označeno informací o jeho ceně, byla na základě soukromoprávního jednání - smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání - přenechána do užívání jinému podnikateli. Žalobce je podnikatelem ve smyslu § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZOS. Ačkoliv žalobce kontrolovanou provozovnu smlouvou o nájmu prostor sloužících k podnikání jinému podnikateli, z živnostenského rejstříku a sdělení živnostenského úřadu Městského úřadu Klatovy ze dne 22. září 2017 vyplývalo, že v kontrolované provozovně provozuje v rozhodné době podnikatelskou činnost žalobce. Inspektorkou ČOI byl v kontrolované provozovně nalezen doklad vystavený na příjemce zboží, kterým byl žalobce. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 20. prosince 2006, č.j. 1 As 39/2005-66, (zákon o ochraně spotřebitele) *vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností (jimiž naopak disponují podnikatelé) poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mj. také prostřednictvím objektivní odpovědnosti podnikatelů – prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Volba právě tohoto typu odpovědnosti, který je ve správním trestání pravidlem, je zde navíc vedena snahou o zmírnění přirozeně nerovného tržního postavení podnikatelů a spotřebitelů. Zcela konkrétně řečeno, spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, a může mu to být lhostejné; má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny. Vzhledem k údajům uvedeným v rozhodné době v živnostenském rejstříku tak bylo nejen pro spotřebitele zjevné, že v kontrolované provozovně provozuje podnikatelskou činnost právě žalobce. Tento závěr podporuje i inspektorkou ČOI nalezený doklad příjemce zboží, kterým byl žalobce. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce, že rozhodně tak nelze přijmout konstrukci správního orgánu v tom smyslu, že v*

případě, že by osoba, která fakticky provozuje provozovnu, se zbavila svojí právní odpovědnosti a tato odpovědnost by automaticky přecházela na vlastníka nemovitosti nebo na jiné osoby, které v nemovitosti (která má navíc více jednotek) mají hlášenu svojí provozovnu, v případě, že osoba která provozovnu fakticky provozuje, si tuto nenahlásí u živnostenského úřadu. Kontrolované prostory měl jako svou provozovnu zapsané žalobce. Žalobce se nemůže zprostit na něj dopadající objektivní odpovědnosti dle ZOS soukromoprávním ujednáním s jiným subjektem, aniž by došlo ke změně údajů zapsaných v živnostenském rejstříku. Nelze ohlédnout od účelu živnostenského rejstříku, kterým je mj. informování veřejnosti o údajích v něm zapsaných. Je tedy plnou odpovědností podnikatele, aby dbal o to, že stav zapsaný bude v souladu se stavem faktickým. Jak je uvedeno výše v citaci z rozsudku NSS spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, a může mu to být lhostejné; má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny. Spotřebitel se o osobě odpovědné za chod provozovny pravidelně dozví náhledem do živnostenského rejstříku. I proto stanovuje § 49 odst. 1 ŽZ ve spojení s § 45 odst. 2 písm. g) ŽZ povinnost podnikatele informovat živnostenský úřad o změně údajů týkající se provozovny. Této povinnosti podnikatele poté odpovídá povinnost živnostenského úřadu zapsat změnu údaje o provozovně ve smyslu § 49 odst. 3 ŽZ. Náhledem do živnostenského rejstříku však lze zjistit, že k 15. dubnu 2017 byl subjektem podnikajícím v kontrolované provozovně stále žalobce. Z toho důvodu žalovaný správně dovodil, že žalobce v době prováděných kontrol měl kontrolovanou provozovnu řádně nahlášenou a zapsanou k podnikatelským účelům v živnostenském rejstříku, disponoval živnostenským oprávněním s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, mj. obor činnosti velkoobchod a maloobchod, byl tedy podnikatelem ve smyslu § 420 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, resp. prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZOS, který byl oprávněn disponovat s předmětným prodejním místem, a tudíž odpovídal za to, že zboží v této provozovně bude skladováno a nabízeno k prodeji v souladu s příslušnými právními předpisy. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

18. Pokud se týče námitky žalovaného o existenci relevantních a velmi důvodných pochybností ohledně odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání zjištěné při kontrole dne 15. dubna 2017, které se však správní orgán ani žalovaný nepokusil právně relevantně odstranit (např. alespoň výsledkem paní N.T.D. nebo výsledkem žalobce) a rovnou učinil žalobcem napadaná závěry o automatické odpovědnosti žalobce, ani tato žalobní námitka není důvodná. Je třeba si uvědomit, že v nyní projednávané věci nevyšly najevo žádné skutkové okolnosti, které by jakkoliv zpochybňovaly obecně platné závěry shora citované judikatury stran objektivní odpovědnosti subjektu zapsaného ve veřejném rejstříku – v hypotetické rovině si lze představit, že pokud by byla provozovna například označena údaji osoby, o níž žalobce tvrdí, že ji fakticky provozovala, daná osoba by vydávala svým jménem účtenky, případně by se o zabavené zboží hlásila, pak by vskutku bylo nezbytné vést další dokazování stran subjektu odpovědného za protiprávní jednání, jak navrhuje žalobce. K ničemu takovému však v konkrétním případě nedošlo, žalobce se opírá toliko o tvrzené soukromoprávní ujednání, aniž by existovaly jiné skutkové okolnosti, které by vyvracely či zpochybňovaly rozhodovací důvody správních orgánů. Neprovedení výsledku paní N.T.D. nebo žalobce nemohlo s ohledem na okolnosti případu na právě uvedeném nic změnit.
19. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

20. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 26. 11. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu